

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **H. V. S.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 21. 5. 2004, č. j. 59 Az 225/2003 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 31. 7. 2001, č. j. OAM-67/VL-14-P16-2001, bylo dle ust. § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení azylu H. V. S. (dále jen „žadatel o azyl“), neboť žadatel o azyl se nedostavil k pohovoru za účelem objasnění důvodů jeho návrhu na zahájení řízení o udělení azylu. K rozkladu žadatele o azyl bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 3. 10. 2002, č. j. OAM-1082/AŘ-2002, a rozklad byl zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel o azyl žalobu, o které rozhodl napadeným rozsudkem Krajský soud v Ústí nad Labem tak, že obě uvedená rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, neboť došel k závěru, že dle ust. § 24 odst. 2 zákona o azylu je správní orgán oprávněn postupovat až když hodnověrně zjistí, že se žadatel o azyl v místě,

kde je hlášen k pobytu, nezdržuje, tedy že tuto skutečnost musí ověřit, což však ze správního spisu nevyplynulo.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domnívá, že krajský soud nesprávně použil jinou úpravu zákona o azylu, než která platila v rozhodovací době, tj. ke dni 31. 7. 2001, který je dnem vydání prvostupňového správního rozhodnutí, a že toto rozhodnutí se opírá o znění zákona o azylu platné do 31. 1. 2002.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 59 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu; je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní.

Dle ust. § 46 správního řádu rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem k tomu příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti.

Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecnou zásadou správního řízení, kterou je nutno se řídit i v řízení dle zákona o azylu, je zásada zákonnosti, která ukládá správním orgánům (a tedy i stěžovateli) postupovat ve správním řízení vždy v souladu se zákony a ostatními obecně závaznými právními předpisy a která odráží ústavně zakotvenou zásadu omezenosti uplatňování státní moci zákonem. Z této zásady mimo jiné vyplývá i skutečnost, že správní orgán je při svém rozhodování nucen řídit se platnými právními předpisy. Vzhledem k okolnosti, že správní řízení před správním orgánem I. i II. stupně (v souzené věci tedy před ministerstvem a před ministrem) je pojímáno jako jeden celek, musí i druhostupňové rozhodnutí vycházet z právní úpravy, která byla platná v době jeho vydání. V tomto případě tedy, i když správní orgán I. stupně nepochybil, když na danou věc aplikoval tehdy platnou právní úpravu, měl stěžovatel při svém rozhodování zohlednit fakt, že došlo ke změně právní úpravy a tuto změnu do svého rozhodnutí promítnout. Je proto zcela správný závěr Krajského soud v Ústí nad Labem, který poukázal na skutečnost, že bylo nutné hodnověrně zjistit, že se žadatel o azyl v místě, kde je hlášen k pobytu, nezdržuje. Ze správního spisu však nevyplývá, že by takovéto zákonem požadované ověřování bylo provedeno.

Ze všech shora uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí uvedené v odstavci 3 cit. ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastník řízení nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu